

Glosy

Glosa do wyroku WSA w Białymstoku z dnia
18 sierpnia 2015 r., II SA/Bk 410/15

Uchylenie przez sąd administracyjny decyzji autokontrolnej skutkuje tym, że „odżywa” wcześniejsza decyzja ostateczna organu administracji i złożona na nią skarga do sądu administracyjnego, przy czym obowiązek rozpoznania przez sąd administracyjny skargi złożonej na wcześniejszą decyzję ostateczną (tzn. tę uchyloną w ramach autokontroli) aktualizuje się nawet pomimo umorzenia postępowania sądowego z wcześniejszej skargi, do którego to umorzenia zwykle dochodzi po cofnięciu skargi uwzględnionej przez organ w ramach autokontroli. Jednak jeżeli postępowanie sądowe po wniesieniu wcześniejszej skargi nie zostało umorzone jako bezprzedmiotowe, lecz skarga została uznana za niedopuszczalną, sąd administracyjny jest pozbawiony możliwości objęcia kontrolą całości sprawy administracyjnej w ramach uprawnień przewidzianych w art. 135 p.p.s.a.

Sentencja

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Białymstoku po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 18 sierpnia 2015 r. sprawy ze skargi B.P. i M.P. na decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego z dnia (...) maja 2015 r., nr (...) w przedmiocie uchylenia w ramach autokontroli decyzji w sprawie naruszenia stosunków wodnych uchyła zaskarżoną decyzję (...).

Uzasadnienie

W czerwcu 2013 r. zostało zainicjowane przed Burmistrzem Miasta postępowanie administracyjne z wniosku H. i S.S. – współwłaścicieli działki nr (...) położonej w Z., J. i E.G. – współwłaścicieli działki nr (...) w Z., A.G. – właścicielki działki nr (...) położonej w Z. oraz J. i L.K. – właścicieli działki nr (...) położonej w Z. w sprawie naruszenia stosunków wodnych na sąsiadującej z ich nieruchomościami działce o numerze (...) należącej do B. i M.P. ze szko-

dą dla gruntów inicjatorów postępowania. We wniosku inicjatorzy postępowania wnosili o nakazanie sąsiadom przywrócenia stanu poprzedniego ich nieruchomości, którą podwyższyli ponad poziom gruntów sąsiednich i utwardzili lub wykonania urządzeń zapobiegających szkodom.

Decyzją z dnia (...) grudnia 2014 r., nr (...) organ I instancji powołując się na przepisy ustawy Prawo wodne odmówił nakazania B. i M.P. przywrócenia stanu pierwotnego na gruncie ich nieruchomości i wykonania urządzeń zapobiegającym szkodom na gruntach sąsiednich. Organ uznał, że roboty budowlane wykonane za pozwoleniem na budowę na działce państwa P. nie zmieniły istniejącego od lat na tym terenie stanu wód na gruncie. (...)

Odwołanie wywiedzione przez H.S., M.S., E. i K.G. oraz A.G. nie zostało uwzględnione i Samorządowe Kolegium Odwoławcze decyzją z dnia (...) lutego 2015 r., nr (...) orzekło o utrzymaniu w mocy decyzji pierwszoinstancyjnej. Wówczas H.S., M.S. i A.G. wywiodły skargę do sądu administracyjnego na decyzję SKO z dnia (...) lutego 2015 r. Skarga powyższa została zarejestrowana pod sygnaturą II SA/Bk 283/15 i postanowieniem z dnia (...) maja 2015 r. została odrzucona z powodu nieusunięcia braków formalnych. Do odrzucenia skargi doszło po wyrażonej przez stronę skarżącą woli wycofania skargi z uwagi na to, że decyzją z dnia (...) maja 2015 r. inny skład SKO działając w oparciu o art. 54 § 3 ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi w ramach autokontroli uwzględnił skargę i uchylił swoją decyzję z (...) lutego 2015 r. o utrzymaniu w mocy decyzji pierwszoinstancyjnej, a jednocześnie orzekł o uchyleniu decyzji Burmistrza Miasta z dnia (...) grudnia 2013 r. i przekazał sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi I instancji. (...)

W uzasadnieniu decyzji autokontrolnej inny skład SKO opisał zarzuty skargi i stwierdził, że są one zasadne, albowiem sprawa rzeczywiście nie została wystarczająco wyjaśniona, gdyż Burmistrz Miasta nie rozważył wystarczająco zarzutów wnioskodawców, czy B. i M.P. zmienili stan wody na własnym gruncie, a zwłaszcza kierunek odpływu wody opadowej. Kolegium zaleciło przeprowadzenie oględzin z udziałem stron i biegłego z zakresu postępowania wodno-prawnego i zasięgnięcie jego opinii.

Na powyższą decyzję autokontrolną skargę do sądu administracyjnego wywiedli B. i M.P., którym sąsiedzi zarzucają naruszenie stosunków wodnych. Autokontrolnej decyzji skarżący zarzucili:

- naruszenie art. 77 § 1 k.p.a. poprzez niedokładną analizę materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie,
- naruszenie art. 75 § 2 k.p.a. poprzez wydanie decyzji na podstawie informacji wprowadzających w błąd urzędników państwowych przez sąsiadów oraz poprzez manipulowanie przez nich faktami,
- naruszenie art. 29 ustawy Prawo wodne poprzez niewłaściwe jego zastosowanie w okolicznościach sprawy tj. w sytuacji, gdy skarżący nie zmienili stosunków wodnych na gruncie, a zaleganie wody na nieruchomości sąsia-

dów występuje jedynie przy anomaliach pogodowych i nie jest związane z działaniami skarżących,

– niewłaściwe uzasadnienie decyzji sprowadzające się do przytoczenia treści zarzutów sąsiadów z pominięciem oceny materiału dowodowego, w tym wniosków z oględzin i pomiarów działek oraz dokumentów dołączonych do akt sprawy.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w odpowiedzi na skargę wniosło o jej oddalenie.

Uzasadnienie prawne

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Białymstoku zważył, co następuje:

Skarga podlegała uwzględnieniu, aczkolwiek z przyczyn innych niż podniesione w skardze, natomiast z powodu uchybienia organu odwoławczego dostrzeżonego przez sąd z urzędu, uwzględnienie, którego było obowiązkiem sądu administracyjnego, działającego w granicach danej sprawy niezależnie od zarzutów i wniosków skargi (...).

Tryb autokontroli decyzji ostatecznej przez organ administracji uregulowany został w art. 54 § 3 ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnym. Brzmienie tego przepisu obowiązujące w dacie podjęcia zaskarżonej decyzji miało treść następującą: „Organ, którego działanie, bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania zaskarżono, może w zakresie swojej właściwości uwzględnić skargę w całości do dnia rozpoczęcia rozprawy. Uwzględniając skargę, organ stwierdza jednocześnie, czy działanie, bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania miały miejsce bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem prawa”. Porównanie treści przepisu z sentencją zaskarżonej decyzji nie pozostawia wątpliwości, że uwadze organu dokonującego autoweryfikacji własnej decyzji ostatecznej z dnia (...) lutego 2015 r. umknęła konieczność zamieszczenia w sentencji decyzji stwierdzenia, o którym mowa w drugim zdaniu art. 54 § 3 p.p.s.a., tj. oceny czy działanie organu I instancji miało miejsce bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem prawa. Zdanie drugie art. 54 § 3 p.p.s.a. zostało dodane do treści art. 54 § 3 na mocy ustawy z dnia 20 stycznia 2011 r. o odpowiedzialności majątkowej funkcjonariuszy publicznych za rażące naruszenie prawa (Dz. U. Nr 34, poz. 173), która weszła w życie z dniem 17 maja 2011 r. Zamieszczenie rozstrzygnięcie o charakterze naruszenia prawa ma znaczenie dla późniejszego ewentualnego dochodzenia przez osobę dotkniętą wadliwym działaniem organu, majątkowej odpowiedzialności odszkodowawczej od funkcjonariusza publicznego. Przesłanki takiej odpowiedzialności wymienia art. 5 ustawy z dnia 20 stycznia o odpowiedzialności majątkowej funkcjonariuszy publicznych za rażące naruszenie prawa. Przepis art. 6 pkt 3 ww.

ustawy stanowi wprost, że przez stwierdzenie rażącego naruszenia prawa należy rozumieć stwierdzenie braku podstawy prawnej lub rażącego naruszenia prawa na podstawie art. 54 § 3 p.p.s.a. Organ administracji publicznej wydając decyzję autokontrolną w ramach uwzględnienia skargi wniesionej do sądu administracyjnego za pośrednictwem organu, jest zatem od dnia 17 maja 2011 r. zobligowany do zawarcia w sentencji decyzji autokontrolnej także rozstrzygnięcia w zakresie oceny działania (bezczynności, przewlekłości) organu I instancji. Brak odniesienia się do omawianej kwestii świadczy, że nie rozważono obligatoryjnej okoliczności weryfikowanej sprawy, co czyni decyzję autokontrolną wadliwą i uzasadnia konieczność jej uchylenia. (...)

W okolicznościach niniejszej sprawy sąd administracyjny pozbawiony został możliwości objęcia kontrolą całości sprawy administracyjnej w ramach uprawnień przewidzianych art. 135 p.p.s.a. Przepis ten stanowi, że sąd stosuje przewidziane ustawą środki w celu usunięcia naruszenia prawa w stosunku do aktów lub czynności wydanych lub podjętych we wszystkich postępowaniach prowadzonych w granicach sprawy, której dotyczy skarga, jeśli jest to niezbędne do końcowego jej załatwienia. W piśmiennictwie i orzecznictwie sądów administracyjnych wyrażony został pogląd, że uchylenie przez sąd administracyjny decyzji autokontrolnej skutkuje tym, że „odżywa” wcześniejsza decyzja ostateczna organu administracji i złożona na nią skarga do sądu administracyjnego, przy czym obowiązek rozpoznania przez sąd administracyjny skargi złożonej na wcześniejszą decyzję ostateczną (tzn. tę uchyloną w ramach autokontroli) aktualizuje się nawet pomimo umorzenia postępowania sądowego z wcześniejszej skargi, do którego to umorzenia zwykle dochodzi po cofnięciu skargi uwzględnionej przez organ w ramach autokontroli. Jak zauważył NSA w uzasadnieniu postanowienia z dnia 19 grudnia 2013 r., sygn. II GSK 2367/13 prawomocność materialna postanowienia wydanego na podstawie art. 161 § 1 pkt 3 p.p.s.a., zostaje wzruszona skutek prawomocnego wyroku uwzględniającego skargę na decyzję autokontrolną. W rezultacie uchylenie decyzji autokontrolnej oznacza, że postępowanie z pierwotnej skargi nie jest już bezprzedmiotowe i musi się toczyć według zasad postępowania sądownoadministracyjnego (por. J.P. Tarno, *Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi*, Warszawa 2010, str. 179; wyrok NSA z dnia 7 kwietnia 2011 r., sygn. II FSK 1552/10, wyrok NSA z 11 maja 2011 r., sygn. II OSK 810/10). Sporna sprawa naruszenia stosunków wodnych stanowiąca przedmiot postępowania organów i przedmiot rozstrzygnięć SKO w decyzji ostatecznej z (...) lutego 2015 r. i w decyzji autokontrolnej z dnia (...) maja 2015 r. nie mogła jednak „odżyć” ponieważ – jak wynika z akt II SA/Bk 283/15, z których Sąd dopuścił na rozprawie dowód – skarga sąsiadów państwa P. na decyzję ostateczną SKO z dnia (...) lutego 2015 r. została odrzucona z powodu nieusunięcia przez skarżących braków formalnych. Skoro zatem postępowanie sądowe w sprawie II SA/Bk 283/15

nie było umorzone jako bezprzedmiotowe, a skarga sąsiadów państwa P. została uznana za niedopuszczalną, sąd administracyjny został pozbawiony możliwości powrotu do merytorycznej kontroli postępowania w sprawie naruszenia stosunków wodnych.

Konsekwencją uchylecia decyzji autokontrolnej staje się to, że w obrocie prawnym funkcjonuje ostateczna decyzja SKO z dnia (...) lutego 2015 r., utrzymująca w mocy decyzję Burmistrza Miasta z dnia (...) grudnia 2014 r. o odmowie nałożenia na państwa P. obowiązku przywrócenia stanu poprzedniego na własnej nieruchomości i wykonania urządzeń zapobiegających szkodom na gruntach sąsiednich w następstwie ustalenia, że państwo P. swoimi działaniami (robotami budowlanymi wykonanymi na podstawie pozwolenia na budowę) nie zmienili stanu wód na gruncie. Nie ma już bowiem możliwości wydania ponownej decyzji autokontrolnej w ramach autoweryfikacji skargi wywiedziona przez sąsiadów państwa P. na decyzję SKO z dnia (...) lutego 2015 r., gdyż ich skarga została formalnie rozpoznana przez Sąd poprzez odrzucenie, a zatem skonsumowana. Zauważyć należy, że generalnie skorzystanie przez organ administracji z uprawnień autokontrolnych z art. 54 § 3 p.p.s.a. może nastąpić tylko w sytuacji, gdy wniesiona skarga nadaje się do merytorycznego rozpoznania. Nadto termin dla wydania decyzji autokontrolnej jest dla organu ograniczony ustawowo. Po nowelizacji p.p.s.a. wprowadzonej ustawą z dnia 9 kwietnia 2015 r. (Dz. U. z 2015 r. poz. 658) został skrócony i wynosi 30 dni od dnia otrzymania przez organ skargi.

Oczywiście sąsiedzi państwa P. mogą w każdym czasie inicjować nowe postępowanie w sprawie naruszenia stosunków wodnych o ile uważać będą, że działania podjęte (podejmowane) przez sąsiadów zmieniają naturalny stan wód na gruncie ze szkodą dla ich nieruchomości.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w sentencji (art. 145 § 1 pkt 1 lit. c ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi) (...).

Glosa

W głosowanym orzeczeniu skład orzekający Sądu, z powodu pominięcia przez organ dokonujący samokontroli oceny charakteru naruszenia prawa przez organ I instancji, uchylił zaskarżoną decyzję SKO uchylającą w ramach samokontroli decyzję własną w przedmiocie naruszenia stosunków wodnych. Jednocześnie Sąd stwierdził, że w niniejszej sprawie został pozbawiony możliwości objęcia kontrolą całości sprawy administracyjnej w ramach uprawnień wynikających z art. 135 p.p.s.a.¹, bowiem wniesiona wcześniej

¹ Ustawa z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, t.j. Dz.U. z 2017 r., poz. 1369 ze zm.

skarga na decyzję zweryfikowaną przez organ w ramach samokontroli została formalnie rozpoznana przez Sąd poprzez jej odrzucenie z powodu nieusunięcia braków formalnych skargi.

Zgodnie z art. 54 § 1 p.p.s.a., skargę do sądu administracyjnego wnosi się za pośrednictwem organu, którego działanie, bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania jest przedmiotem skargi. W obowiązującym stanie prawnym został zatem przyjęty tryb pośredniego wnoszenia skargi do sądu administracyjnego. W związku z tym organy są zobowiązane do udzielenia odpowiedzi na skargę oraz przesłania do sądu akt sprawy w terminie 30 dni od dnia otrzymania skargi (art. 54 § 2 p.p.s.a.). Niedopełnienie tego obowiązku może być podstawą do nałożenia na organ grzywny (art. 55 § 1 p.p.s.a.).

Tryb pośredniego wnoszenia skargi umożliwia również organowi dokonanie samokontroli wydanego wcześniej rozstrzygnięcia. W literaturze i orzecznictwie wskazuje się, że instytucja samokontroli daje organowi administracji publicznej możliwość dokonania weryfikacji własnego działania (lub braku działania czy też przewlekłości działania) bez konieczności angażowania sądu administracyjnego w ocenę zgodności z prawem tego działania (lub braku działania czy też przewlekłości działania)².

Warunkiem skorzystania przez organ z samokontroli jest uwzględnienie skargi w całości. Przez „uwzględnienie skargi w całości” należy rozumieć doprowadzenie do stanu, w którym istota sprawy zostaje rozstrzygnięta ostatecznie, zgodnie z oczekiwaniem strony wynikającym z wniesionej przez nią skargi³. Oznacza to, że organ musi uznać za zasadne zarówno zarzuty, wnioski, jak i wskazaną w treści skargi podstawę prawną⁴. Przy czym oczekiwania strony co do załatwienia (zakończenia) sprawy należy odnosić do meritum sprawy, a nie do formalnej kwestii brzmienia rozstrzygnięcia⁵. Natomiast jeżeli organ nie uznaje zarzutów za uzasadnione, nie zgadza się z zawartą w skardze podstawą prawną lub oceną naruszeń prawa, to powinien przekazać skargę sądowi do rozpoznania. Organ podejmując rozstrzygnięcie w ramach samokontroli, nie jest uprawniony do wybiórczego uwzględnienia skargi. W sytuacji, gdy organ nie podziela niektórych zarzutów, kwestionuje przedstawioną w skardze ocenę prawną naruszeń prawa, czy też nie uwzględ-

² T. Woś, [w:] *Postępowanie sądowoadministracyjne*, (red.) T. Woś, Warszawa 2017, s. 305; M. Jagielska, A. Wiktorowska, P. Wajda, [w:] *Postępowanie przed sądami administracyjnymi. Komentarz*, (red.) M. Hauser, A. Wierzbowski, Warszawa 2015, s. 331; także uchwała NSA z 5 lipca 1999 r., FPS 20/98, ONSA 1999, Nr 4, poz. 120.

³ T. Woś, [w:] *Postępowanie sądowoadministracyjne...*, op. cit., s. 306; także M. Jagielska, A. Wiktorowska, P. Wajda, [w:] *Postępowanie przed sądami...*, op. cit., s. 332; por. także wyrok NSA z 19 kwietnia 2017 r., II OSK 238/16, Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych pod adresem: orzeczenia.nsa.gov.pl – dalej jako: CBOSA.

⁴ Por. wyroki NSA: z 11 maja 2011 r., II OSK 811/10; z 20 stycznia 2011 r., II OSK 102/10; z 5 lutego 2008 r., I OSK 581/07, CBOSA.

⁵ Wyrok WSA w Krakowie z 31 marca 2010 r., II SA/Kr 7/10, CBOSA.

nia w całości wniosków, powinien zrezygnować z wydania rozstrzygnięcia w trybie samokontroli i przekazać skargę do sądu⁶.

W przypadku, gdy w ramach samokontroli organ uwzględni skargę, zobowiązany jest w treści wydanego rozstrzygnięcia określić, czy zaskarżone działanie, bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania miały miejsce bez podstawy prawnej albo z rażącym naruszeniem prawa (art. 54 § 3 p.p.s.a.)⁷. Obowiązkiem organu jest zatem wskazanie konkretnego naruszenia prawa, które miało miejsce w ramach zaskarżonego działania, zaniechania lub przewlekłego prowadzenia postępowania⁸. Jest to ważne ze względu na późniejsze ewentualne dochodzenie przez podmiot odpowiedzialności odszkodowawczej za szkodę wyrządzoną na skutek rażącego naruszenia prawa przez organ administracji publicznej, jak i przy ustalaniu odpowiedzialności majątkowej funkcjonariusza za rażące naruszenia prawa, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 20 stycznia 2011 r. o odpowiedzialności majątkowej funkcjonariuszy publicznych za rażące naruszenie prawa⁹.

Należy zauważyć, że przepis art. 54 § 3 p.p.s.a. stanowi samodzielną podstawę postępowania, które jest prowadzone przez organ w ramach samokontroli, a także jest to samoistna podstawa do stosowania różnych form rozstrzygnięć uwzględniających skargę¹⁰. Organ dokonując samokontroli zaskarżonej decyzji, zgodnie z art. 54 § 3 p.p.s.a., uchyla tę decyzję i wydaje nową decyzję. W literaturze wskazuje się, że organ wydając decyzję w tym trybie jest uprawniony do orzeczenia w sprawie administracyjnej przez jej rozstrzygnięcie co do istoty, jak również do umorzenia postępowania. Organ może również uchylić zaskarżoną decyzję i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia, pod warunkiem, że takie żądanie zostało zawarte w treści skargi¹¹. Na rozstrzygnięcie organu wydane w trybie samokontroli przysługuje skarga bezpośrednio do sądu administracyjnego, nie ma potrzeby wcześniejszego wnoszenia środka zaskarżenia¹².

⁶ Por. wyrok NSA z 27 stycznia 2017 r., I OSK 2601/16; wyrok WSA w Gdańsku z 21 września 2016 r., II SA/Gd 297/16, CBOSA.

⁷ Por. wyroki NSA: z 23 maja 2017 r., II OSK 2871/15; z 26 stycznia 2016 r., II GSK 424/14; z 26 stycznia 2016 r., II GSK 425/14, CBOSA.

⁸ Por. wyrok WSA we Wrocławiu z dnia 7 kwietnia 2016 r., II SA/Wr 18/16; wyrok WSA w Krakowie z 7 lipca 2015 r., II SA/Kr 369/15; wyrok WSA w Warszawie z 5 lipca 2012 r., VI SA/Wa 574/12, CBOSA.

⁹ T.j. Dz.U. z 2016 r., poz. 1169.

¹⁰ Por. uchwała NSA z 5 lipca 1999 r., FPS 20/98, MoP 1999, Nr 9, s. 39; wyroki NSA: z 15 kwietnia 2010 r., II OSK 82/09; z 4 marca 2008 r., II OSK 123/07, CBOSA.

¹¹ A. Kabat, [w:] B. Dauter, B. Gruszczyński, A. Kabat, M. Niezgodka-Medek, *Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. Komentarz*, Warszawa 2011 r., s. 204; także J. P. Tarno, *Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. Komentarz*, Warszawa 2012, s. 195.

¹² Por. Uchwała NSA z 20 marca 1999 r., OPS 16/99, ONSA 2000, Nr 3, poz. 94; także K. Sobieralski, *Uprawnienia samokontrolne organu*, „PiP” 2004, z. 1, s. 61.

Uwzględnienie przez organ skargi w całości oraz wydanie na podstawie art. 54 § 3 p.p.s.a. decyzji uchylającej decyzję stanowiącą przedmiot skargi do sądu administracyjnego powoduje, że „skarga ta traci swój byt”¹³. W sytuacji uwzględnienia skargi w ramach samokontroli, organ również jest zobowiązany do przekazania do sądu administracyjnego skargi wraz z kompletnymi i uporządkowanymi aktami sprawy oraz decyzją, która została wydana w ramach samokontroli (54 § 2 i 3 p.p.s.a.). Sąd administracyjny w takim przypadku stwierdza, że postępowanie stało się bezprzedmiotowe i podlega umorzeniu na podstawie art. 161 § 1 pkt 3 w zw. z art. 54 § 3 p.p.s.a. Dopiero ewentualne uchylenie przez sąd administracyjny decyzji wydanej w ramach samokontroli powoduje, że odżywa zarówno decyzja organu, jak i wniesiona na nią skarga do sądu¹⁴.

Należy podzielić pogląd wyrażony w głosowanym orzeczeniu, że pomimo uchylenia przez sąd administracyjny decyzji wydanej w ramach samokontroli, sąd nie mógł skorzystać z uprawnień określonych w art. 135 p.p.s.a. i objąć kontrolą całości sprawy administracyjnej. Przepis art. 135 p.p.s.a. stanowi, że sąd stosuje przewidziane ustawą środki w celu usunięcia naruszenia prawa w stosunku do aktów lub czynności wydanych lub podjętych we wszystkich postępowaniach prowadzonych w granicach sprawy, której dotyczy skarga, jeżeli jest to niezbędne dla końcowego jej załatwienia. W niniejszej sprawie przeszkodą do dokonania kontroli sądowej decyzji zweryfikowanej w ramach samokontroli było nieskuteczne wniesienie na nią skargi do sądu. Skarżący wnieśli bowiem skargę na decyzję SKO z dnia (...) lutego 2015 r., ale została ona odrzucona z powodu nieusunięcia braków formalnych. Gdyby skarżący usunęli braki formalne skargi, a następnie złożyli wniosek o cofnięcie skargi powołując się na rozstrzygnięcie samokontrolne organu, nastąpiłoby najpierw wszczęcie postępowania sądowego, a potem jego umorzenie jako bezprzedmiotowego. W takim przypadku po wniesieniu skargi na decyzję wydaną przez organ w ramach samokontroli i następnie po jej uchyleniu przez sąd, „odżyłaby” uchylona w ramach samokontroli decyzja ostateczna organu oraz złożona na nią skarga do sądu administracyjnego. Sąd byłby zobowiązany do rozpatrzenia wcześniejszej skargi na decyzję poddaną weryfikacji w ramach samokontroli. Jednak w sytuacji, gdy skarżący wnieśli skargę i pomimo wezwania przez sąd nie uzupełnili braków formalnych skargi, sąd odrzucił taką skargę jako niedopuszczalną. I chociaż sąd jedynie pod względem formalnym badał skargę, to nie może już dokonać kontroli prawidłowości uchylonej w ramach samokontroli decyzji, w przypadku wniesienia skargi na decyzję wydaną w ramach samokontroli.

Dorota Całkiewicz

¹³ J. P. Tarno, *Prawo o postępowaniu...*, op. cit., s. 198.

¹⁴ Ibidem, s. 198.